

(The Eichmann Show) 2015 – angol filmdráma **Rendezte: Paul Andrew Williams**

Adolf Eichmann, náci háborús bűnös, 1961-ben lezajlott tárgyalása nemcsak a történelem, hanem a televíziós közvetítések világában is fordulópontot jelentett. A borzalmak és az embertelen bánásmód addig szinte ismeretlen és rémisztő részletességgel tárult a világ elé a képernyőkön keresztül.

Az *Eichmann Show* című filmet a BBC Auschwitz-Birkenau felszabadításának 70. évfordulója alkalmából készítette, amelyben a per tévés közvetítésének producere, Milton Fruchtman (*Martin Freeman*), és rendezője, Leo Hurwitz (*Anthony LaPaglia*) áll a középpontban; az ő karakterük köré épül fel a cselekmény váza, végigkövetve a tárgyalást az előkészítéstől az ítélethirdetésig. A rendező, Paul Andrew Williams drámájának legnagyobb erőssége, hogy vegyíti a játékfilmes színes képeket az archív felvételekkel, így a film egyszerre próbálja meg a per dokumentálását és annak a dramatizálását is véghez vinni. Nem Eichmann, de még nem is a történelmi jelentőségű per, hanem annak tévés közvetítése, a reprezentáció létrejötte, és az ezt létrehozók szerepe adja a film esszenciáját. Fruchtman és Hurwitz nem ügyészek vagy történészek, hanem televíziós szakemberek, és munkájukat egyfajta tévétörténeti kihívásként is értelmezhetjük, számos elméleti és gyakorlati problémával teltűzdelve. A tévés közvetítés kulisszáin túl kiemelkedik Hurwitz megszállottsága, hogy hosszú közelképeket készítsen Eichmann arcáról, abban a hitben, hogy a bűneinek aljas részleteivel való szembesülés végül összetöri érzelemmentes ürességét.

Freeman és LaPaglia egyaránt kiváló alakítást nyújt, és az inkább könnyedebb műfajokból ismert színészek számára ez a film nagyszerű alkalom volt, hogy megmutassák drámai kvalitásukat is. Az egyik legmegrendítőbb jelenete azonban mégsem a főszereplőkhöz kötődik, hanem *Rebecca Front*-hoz, Mrs. Landau szerepében, aki egy kis jeruzsálemi szálloda tulajdonosaként, és holokauszt-túlélőként, megfogalmazza a film hitvallását, ami a tanúvallomások felmérhetetlen erejében rejlik. Azok az elbeszélések, amelyeket holokauszt-túlélők tettek, egyszerre félelmetesek és szinte felfoghatatlanok, és a tudatos rendezői döntés következtében nincs szó filmes újraalkotásról; az archív felvételek ereje több mint hetven év távlatából is megrendítő.

Az Eichmann-show felfogható egyfajta tisztelgésnek is Fruchtman és Hurwitz erőfeszítéseinek elismeréseként, ahol a valóságban történtek megdöbbentő realizmussal kerülnek közvetítésre, de Hurwitz határozott hite, hogy egy pillanatban Eichmann megbánást fog mutatni, ugyanilyen erőteljes. Ez a dráma egy dermedt demonstráció a közelkép erejéről és az emlékek dokumentálásának fontosságáról minden generáció számára.